

САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА

заможні громади —
квітуча держава

www.partiya-sud.org.ua

№ 2 / серпень / 2009 р.

ЩОМІСЯЧНА ГАЗЕТА. ВИДАЄТЬСЯ З 2009 РОКУ. РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВДОЦТВО КВ № 14839-3810Р ВІД 26.01.2009 Р. ПРОГРАМНА ЦІЛЬ – ОБ'ЕКТИВНА ІНФОРМАЦІЯ ПО ПИТАННЯМ ВСЕБІЧНОГО РОЗВИТКУ САМОВРЯДУВАННЯ

**ГІСТЬ
НОМЕРУ**

с. 3

**ВИБОРИ
БЕЗ
ВИБОРУ**

с. 4-5

**ТАРИФИ,
ЦІНИ**

с. 6

**ПОТРІБНІ
НОВІ
ЛЮДИ**

с. 7

УКРАЇНА

ЗАВМЕРЛА

В ОЧІКУВАННІ

Шановні співвітчизники!

1 вересня відкриють свої двері всі учбові заклади країни. Почнеться новий навчальний рік. Для багатьох він буде продовженням попередніх, для когось стане сходинкою у студентське або робоче життя, а для зовсім маленьких — першим кроком. Вони увійдуть до школи, в перший клас з хвилюванням у грудях, з блиском очікування в очах, і з квітами, що подарують своєму першому Вчителю. Трохи схвилювані, сядуть за першу в своєму житті парту і розпочнуть велике плавання в країну нових знань і нових відкриттів, спогади і пам'ять про які будуть потім супроводжувати їх протягом всього життя. Якими будуть ці знання, які відкриття доведеться їм зробити, які моральні цінності покладуть вони до свого багажу і які спогади залишаться у них, багато в чому залежить від нас, дорослих.

Ми все розуміємо: велика відповідальність за моральне та фізичне здоров'я підрастаючого покоління повинні об'єднати зусилля всіх: батьків і вчителів, владу і суспільство, бізнесменів та духовенство. Але чи все робиться для того, щоб добрі побажання стали реальністю? Далеко не все. Реальністю залишаються низький соціальний рівень вчителя, низька, порівняно з багатьма, зарплата і нескінченні реформування, що зламали взаємозв'язок навчально-виховних процесів старої школи, але не збудували нових. Ситуацію що склалася необхідно було вирішувати ще вчора, але...

Політична Партія САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА звертається до всіх вчителів та молоді, що навчається в Україні, зі словами привітання та щирими побажаннями на передодні свята — Дня Знань. Як і ви, ми хочемо і будемо робити все, щоб Школа стала не просто вищим або середнім навчальним закладом, а, насамперед, рідною домівкою, в якій неповторні долі всіх сплелись в неймовірний килим майбутньої величі і слави нашої України!

Голова Політичної партії САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА Віктор Бичихін

ВЕЛИКІ ІМЕНА УКРАЇНИ

НОТАТКИ ДО РОЗМОВИ ПРО ВЧИТЕЛЯ, ЩО БАЧИВ У ЛЮДИНІ ЛЮДИНУ

Сьогодні, коли педагогічні пошуки В. А. Сухомлинського прийняли риси досконалої і логічної системи, якимось особливо сприймається значення його творчості.

В сукупності вони дають чітке уявлення про педагогічну систему Сухомлинського, і про його особистість як теоретика й педагога-практика. Щільний зв'язок теорії та практики дозволяли Василю Олександровичу вирішити проблеми розвитку, формування, виховання й навчання дітей в єдності з потребами суспільства. Ці проблеми виникали як наслідок практичної діяльності В. А. Сухомлинського ще в 40-50-ті роки, а наприкінці 60-х стали для нього самостійним і спеціальним об'єктом аналізу. Глибоке осмислення педагогічної практики, задач школи, потреб суспільного розвитку, привели педагога до особистого розуміння процесу виховання і його складників. В. А. Сухомлинський виділяв три складові частини виховного процесу: педагог — вихованець — колектив.

Педагог

Василь Олександрович ставив дуже високі вимоги до особистості педагога як керівника і організатора навчально-виховного процесу: «Ми повинні бути для підлітків прикладом багатства духовного життя; лише так ми маємо моральне право виховувати». Високі особисті цінності вихователя, його знання і життєвий досвід повинні бути для дітей неабияким авторитетом. Під авторитетом Василь Олександрович розумів не відгородження від дітей ерудицією, вимагання безпосереднього підкорення, формальне і авторитарне керування, а постійне духовне спілкування вихователя і дитини. Він доводив що без взаємного заглиблення у світ думок, почуттів, переживань один одного неможлива емоційна культура як плоть і кров культури педагогічної.

«Найважливіше джерело виховання почуттів педагога — це багатогранні емоційні відносини з дітьми у дружньому колективі, де вчитель не тільки наставник, але й друг, товариш».

Вихованець

Проблема вихованця займала центральне місце в творчості видатного педагога. Вирішуючи її, В. А. Сухомлинський розу-

Василь Олександрович Сухомлинський народився 28 вересня 1918 року у звичайній сільській родині. У 1939 році закінчив Полтавський педагогічний інститут. З 1947 по 1970 роки — працював директором середньої школи у селі Павлиш на Кіровоградщині. У 1968 обраний членом-кореспондентом АПН СРСР (АПН РСФСР з 1957). У тому ж році йому було присвоєно звання Героя Соціалістичної Праці. З 1969 р. — Заслужений вчитель школи УРСР. Лауреат Державної премії УРСР 1974 р. за книжку «Серце віддаю дітям». Помер В.А. Сухомлинський 2 вересня 1970 р. Був похований в селищі Павлиш Онуфрієвського району Кіровоградської області. Неподалеку школи, якій Василь Олександрович віддав своє життя та серце, встановлено пам'ятник великому педагогу.

мів що необхідно враховувати, з одного боку, своєрідність розвитку кожної індивідуальності (характер, темперамент, розум, інтереси, бажання, емоції і т. і.), а з іншого — ті соціально — суспільні відносини, в яких відбувається розвиток дитини (сім'я, вулиця, село, друзі, робота, тобто його мікросередовище). Вихованець в уявленні В. А. Сухомлинського — це активна особистість, яка живе повноцінним і цікавим життям «Дитинство, — писав він, — найважливіший період людського життя, не підготовка до майбутнього життя, а справжнє, яскраве, бурхливе, самобутнє, неповторне життя».

Колектив

Колектив як частина виховного процесу в системі В. А. Сухомлинського, з'являється у неперірвному розвитку. У сконструйованій ним «школі радості» педагог вбачав колектив учнів, сформований на основі доброзичливості, порядності, душевності і взаємодопомози, колектив, об'єднаний однією метою, що близька й зрозуміла кожному.

«Гармонія педагогічних впливів» знайшла своє відображення в своєрідних, підказаних педагогу практикою і дітьми формах організації навчально-виховної діяльності, в якій поєдналися виховні цілі та їх творча, поетична трактовка. Такими були, наприклад, свято хліба і свято матері, свято першої квітки та свято жайворонка.

Ольга Сухомлинська

ВІД РЕДАКЦІЇ:

Темі, над якими працював педагог, актуальні сьогодні, вони будуть актуальними і сучасними навіть у майбутньому, тому що в своїй сукупності вони являють програму діючого гуманізму. Сьогодні багато ідей Василя Олександровича Сухомлинського, форми й методика навчання і виховання дітей, що розкриті в його працях, знаходять все більше і більше прихильників в Росії, Японії, Китаї та в багатьох інших країнах. Як складаються справи з творчим доробком великого педагога на Батьківщині? Про це — в розмові з дочкою Василя Олександровича — Ольгою Василівною Сухомлинською, яка буде опублікована в найближчому номері нашої газети. Залишайтеся з нами.

СПИТАЙТЕ У МІНІСТРА

Шановні читачі!

Питання життєдіяльності ЖКГ є одними з найголовніших в житті громадян, оскільки зачіпають інтереси кожного. Газ, вода, тепло, санітарія, освітлення — складники цивілізованого образу життя.

Наскільки цивілізований підхід держави і приватних підприємств, що зобов'язалися задовольнити комунальними послугами населення наших міст і селищ? Наскільки відповідально і цивілізовано населення відноситься до споживання і сплати за комунальні послуги? — вирішили дізнатися журналісти нашої газети. Саме з цією метою був складений перелік запитань, для інтерв'ю з Міністром з питань житлово-комунального господарства України паном А. Кучеренко. Ми пропонуємо Вам ознайомитись з цими переліком і, якщо у Вас виникнуть свої запитання, і Ви вважатимете за потрібне внести їх до запропонованого списку, тож не зволікайте і додавайте. Якщо Ваші запитання будуть такими ж глибокими, гострими, конструктивними й цілеспрямованими, то вони гарантовано будуть запропоновані увазі пана Міністра. Відповіді на них Ви зможете отримати з перших вуст. Чекаємо на Ваші дзвінки за телефоном: 8 (044) 234 65 86, листи на e-mail: pp_sud@ukr.net або за адресою: 01004, м. Київ, б-р Шевченко, б. 4-Б, оф. 5.

ЗАПИТАННЯ

□ Чи не буде перебільшенням вислів, що нормальне функціонування ЖКГ країни являється однією зі стратегічних умов, що забезпечує життєдіяльність в цілому, і кожного громадянина окремо. Від того в яких якісних житлових умовах знаходиться людина, наскільки якісно надаються комунальні послуги, і в якому стані перебуває інфраструктура осередку, багато в чому є відображенням розквіту чи стагнації. Як Ви оцінюєте сьогоднішні можливості ЖКГ з надання послуг населенню і утримання інфраструктури

міст і селищ держави враховуючи світову кризу?

□ Авральна профілактика систем і мереж ЖКГ по факту прецеденту, оперативне усунення позаштатних ситуацій — ознаки «хвороб», «гаманцем» і «зацікавленістю»... Пане Міністр, скільки знадобиться часу, і які вже зараз вживаються заходи, щоб профілактика і ремонтні роботи мереж ЖКГ з розряду аварійних плавних витікали в розряд планових?

□ Багато говорять про реформи в ЖКГ. Чи не могли б Ви дати об'єктивну оцінку реформуванню галузі, розкрити сутність змін, конкретизувати їх спрямо-

ваність — ЖКГ залишиться державною машиною, буде віддано на відкуп приватним структурам чи опробований компромісний варіант, що враховує державні і приватні інтереси? Які видимі й невидимі перешкоди стоять на шляху ефективного реформування галузі?

□ Багато споживачів реформування ЖКГ сприймають як привід для ще одного зросту цін на послуги за такої ж низької якості обслуговування. Що б Ви відповіли на ці припущення, і, перш за все, на питання: чи визначає міністерство цінову політику і чи несе відповідальність за її обґрунтованість?

□ Пане Міністр, в країні нараховується близько 16 тисяч зареєстрованих юридичних осіб ОСББ і ЖБК, в яких мешкає до 30 відсотків населення України. У зв'язку з цим, якою Ви вбачаєте роль, місце і значення ОСББ і ЖБК в вирішенні проблемних питань ЖКГ — вода, газу і тепло постачань, утримання будинків та прибудинкових територій?

□ Як Ви оцінюєте рівень взаємодії між ОСББ, ЖБК і ОСН з одного боку, і ЖЕКів — з іншого? Вони — конкуруючі між собою «фірми», партнери чи паралельні світи? За ким майбутнє?

ГІСТЬ НОМЕРУ

АКАДЕМІК АНАТОЛІЙ ДОЛІНСЬКИЙ

«У житлово-комунальній теплоенергетиці України виникла ціла сув'язь техніко-технологічних, екологічних, економічних та соціальних проблем»

Україна належить до країн, тільки частково забезпечених власними енергоресурсами. Її енергетична залежність від імпортованих поставок органічного палива з урахуванням умовно первинної ядерної енергії становила понад 60% від загальних обсягів використаного палива.

Імпортується здебільшого природний газ, світова ціна якого зростає і, на думку фахівців, зростатиме у 2015 р. до 600 дол. США за 1000 м³

На сучасному етапі однією з основних проблем економіки України є висока енергоємність ВВП — 0,89 кг у. п. (умовного палива) на 1 дол. США виробленої продукції. Це у три-п'ять разів перевищує показники розвинених країн.

Внаслідок надмірної енергоємності основних галузей промисловості, орієнтованих здебільшого на експорт (передовсім металургія та хімія), значна частина валютних надходжень спрямовується на оплату імпортованих енергоресурсів. Такий показник енергоємності об'єктивно знижує конкурентоспроможність вітчизняного виробництва і лягає важким тягарем на національну економіку.

За існуючих показників енергоємності ВВП та інтенсивного розвитку економіки обсяги споживання енергоресурсів стануть такими, що не буде змоги задовольнити попит на них. Тому енергозбереження та ефективність енергоспоживання мають розглядатися як найважливіший додатковий енергоресурс України, не менш вагомий, аніж нафта і газ.

Енергозбереження — це також найоптимальніший спосіб зниження техногенного навантаження на довкілля.

Розвинені країни вже давно визнали енергоефективність глобальним енергоресурсом.

Світовий досвід підтверджує, що витрати коштів на енергозберігальні заходи в 2,5 — 3 рази ефективніші, ніж вкладання їх у будівництво нових енергогенеруючих потужностей. Тому в умовах інвестиційних обмежень енергоощадливий шлях розвитку вітчизняної економіки є найбільш раціональним.

За умов обмеження коштів у паливно-енергетичному комплексі України, найближчим часом не вдасться спорудити потужні капіталомісткі об'єкти енергетики довготривалого будівництва (для цього потрібно 8—10 років). Необхідно орієнтуватися на реалізацію інноваційних проектів із залученням вітчизняних та іноземних інвестицій для створення сучасних конкурентоспроможних, швидкокупних, енергоефективних й енергозберігальних екологічно чистих технологій та установок, що потребують порівняно невеликих капіталовкладень і термінів будівництва (не більше 2—3 років).

Однією з галузей, яка потребує комплексної модернізації, є комунальна теплоенергетика. Саме житлово-комунальне господарство стосується кожної людини, впливає на соціально-економічні відносини в регіонах і країні загалом, має величезний потенціал енергозбереження.

Нині комунальна теплоенергетика перебуває у кризовому стані, спричиненому моральним і фізичним спрацюванням теплового обладнання. За даними Держкомстату України, у цій галузі на підприємствах усіх форм власності та відомчого підпорядкування експлуатується 26 430 котелень, загальний технічний стан яких є критичним. Із 64 726 котлів 14331 (22,2%) функціонують понад 20 років. Значна кількість котлів на

зразок НПСТУ-5, «Універсал», «Мінськ» тощо застаріла та мало-ефективна, з коефіцієнтом корисної дії майже 65—75% (на газі) і 70% — (на вугіллі).

Не відповідає вимогам експлуатації і технічний стан теплових мереж. Із них 4 600 км у двотрубному обчисленні (або 11,6%) перебувають в аварійному стані, внаслідок чого щорічні втрати теплової енергії сягають 10%.

Теплогідроізоляція на теплових мережах застаріла, отже, неефективна; їхня загальна зношеність дорівнює 70%.

Попри поступове зменшення витрат палива на вироблення теплової енергії, вони ще надто високі (понад 180—190 кг у. п. на 1 ккал теплої) замість 140—150 кг у. п., як у розвинених країнах.

У соціальному плані ситуація не краща. Часто порушуються терміни початку і завершення опалювального сезону, послуги з теплопостачання надаються з відхиленням від нормативних вимог. В окремих регіонах гаряча вода подається лише у зимовий період, а в багатьох містах взагалі немає централізованого гарячого водопостачання. Тільки майже 50% населення доступні послуги централізованого постачання тепла та гарячої води.

Таким чином, у житлово-комунальній теплоенергетиці України виникла ціла сув'язь техніко-технологічних, екологічних, економічних та соціальних проблем.

Останніми роками посилюються тенденції децентралізації енергетики. Одна з таких тенденцій — когенерація, а саме — створення малих теплоелектроцентралей (міні ТЕЦ) малої і середньої потужності з використанням сучасних газотурбінних і газопоршневих двигунів як надбудов над існуючими котельними, технологічними печами у муніципальній та промисловій теплоенергетиці.

Така технологія виробництва теплоти й електроенергії з термодинамічного погляду ефективніша порівняно з тим, коли електроенергія генерується на електростанціях, а теплопостачання забезпечують котельні. Окрім того, створюються нові маневрені потужності. Якщо традиційні установки комбінованого виробництва енергії — ТЕЦ — мають коефіцієнт корисного використання палива 75—78%, то когенераційні установки на базі теплофікаційних котелень — 90—92%. Необхідні капіталовкладення — 300—600 дол. США на 1 кВт встановленої потужності. Термін їх окупності всього 2—4 роки, введення в експлуатацію — 1—1,5 року. Така технологія виробництва електроенергії може дати Україні до 16 млн кВт електричних потужностей. Реалізувати ці проекти слід з техніко-економічним обґрунтуванням для конкретних умов та комплексним розв'язанням проблем підвищення ефективності роботи котла.

Як відомо, енергетичні ресурси Землі уможливають одержання переважно гідравлічної і теплової енергії. Якщо процеси отримання гідравлічної енергії та її використання можна вважати порівняно нешкідливими для навколишнього середовища, то цього не скажеш про теплову енергію. Більшість методів її добування та перетворення на інші види, зокрема на електричну енергію, неминуче призводять до скидання забруднювальних речовин у водні джерела та виділення теплоти в атмосферу.

Паливоспалювальні установки для промисловості та житлово-побутового сектору є основними джерелами надходження у повітря двооксиду вуглецю (теплове забруднення), окису вуглецю, оксидів азоту і канцерогенних вуглеводнів. Невисокі (порівняно з ТЕЦ) димові труби у промисловій енергетиці, недосконалість обладнання та процесів спалювання, відсутність виробництв газоочисного обладнання ще більше ускладнюють ситуацію.

Сьогодні в Україні майже 35% природного газу використовується комунальною енергетикою (теплопостачання населення), ще близько 10% — для аналогічних потреб промисловості. Загалом частка газу у виробництві тепла сягає 45%. Теплоенергетичні підприємства нині технічно і технологічно занедбані. Через це у процесі виробництва, транспортування та кінцевого використання теплової енергії загальні втрати становлять понад 50—55%, що спричиняє істотні (майже вдвічі) перевитрати природного газу на теплопостачання. Тому завдання програми комплексної модернізації комунальної та промислової теплоенергетики є надзвичайно злосудними.

Для широкомасштабного впровадження енергоефективних технологій у різні сектори вітчизняної економіки слід переглянути існуючі та розробити нові законодавчо-правові акти, які б дали можливість задіяти інвестиційні, цінні, податкові та інші механізми стимулювання освоєння енергоефективних технологій і обладнання, зокрема для реалізації загальнонаціональної та регіональної політики ефективного використання енергоресурсів.

ВИБОРИ БІ

Країна напружилась, свербіж відчуває – то претенде

Президентську кампанію зразка 2010 року вже зараз можна назвати виборами без вибору, оскільки перелік осіб першої лінії кандидатів залишається незмінним: В. Ющенко, Ю. Тимошенко, В. Янукович... Фігуранти більш ніж відомі. Настільки, що за певнення про чесне обличчя влади, здатне викликати хіба що іронічну посмішку. Почнемо: згідно Основного Закону, президент є не тільки вищим посадовцем, але й гарантом Конституції, тобто чиновником, що вповноважений спостерігати за тим, щоб її статті і положення абсолютно ніким, враховуючи самого себе, і ніяким органом, враховуючи законодавчий, не порушувались. Що маємо? Верховна рада приймає зміни до Закону України «Про вибори Президента України», в якому чітко визначений час найважливішої в державному житті події, яка має відбутися 17 січня 2010 року. Президент накладає вето. Верховна рада в третьому читанні пере-

борює президентську заборону. Президент має наміри поскаржити дії Верховної ради у Конституційному суді, але, незважаючи на це, зміни набувають чинності одразу після підписання їх головою Верховної ради В. Литвином. Згідно закону, виборча кампанія повинна стартувати 17 жовтня цього року. І саме 17 жовтня кандидати на посаду президента, якщо вони є законослухняними громадянами, мають розпочати публічно заявляти про себе. А що насправді бачить народ? Те, що особи, які мріють про посвідчення президента країни і, в сукупності його посадових обов'язків, що ладні виступати гарантом дотримання будь-якої законності, свідомо йдуть на... порушення Закону «Про вибори Президента України», розпочавши агітаційну роботу задовго до терміну, передбаченого цим самим Законом. Виникає питання, про які тоді конституційні гарантії взагалі ведуть мову панове кандидати? Про дотримання яких законів, якщо вже зараз по всіх за-

кутках присутні факти їх порушення?

Є привід замислитись. Хоча, фактичне відношення до програмних заяв недавніх кумирів, красномовно відобразили останні рейтинги електоральної підтримки претендентів. Немає сумнівів, багато, так званих, соціологічних опитувань замовлено кимось завчасно, і, відображають не більш ніж бажання сторін що розраховуються. Саме тому, не варто сліпо довірятись їм, але, в даному випадку, особисті думки і суспільні настрої співпали.

Наприклад, дослідження компанії Research & Branding Group показали — перше місце по занепаду довіри у виборців впевнено тримає президент. Якщо в січні 2005 року В. Ющенко підтримувало 48 відсотків виборців, то в серпні 2009 за нього ладні віддати свій голос тільки 4 відсотки. В деяких джерелах інформації говорять навіть про два відсотки. Така ось арифметика з динамікою.

Незважаючи на це, В. Ющенко від претензій на головне крісло відмовляється намірів не має. «Якщо я прийму інше рішення... люди сприймуть його як вияв слабкості, і як зраду...». Сказано твердо і несподівано відверто, особливо у відношенні до людей, взявши до уваги той факт, що В. Ющенко увійшов в новітню історію України не тільки як людина, яка вирвала владу з рук претендента, вже оголошеного президентом, але й як людина, м'яко кажучи, здатна залишити на переправі найвірніших коней з кон'юктурних роздумів. Так «любі друзі» та інші прибічники-спільники-однодумці, дякуючи своєрідності особистого розуміння президентом моралі і відповідальності, стали його супротивниками, окремі — непримирними. А колишні супротивники — особливо з числа тих, що мали сидіти у тюрмах — таємними спільниками.

Такий собі мезальянс з ворогами проти заклятих друзів, цілком виправданий, коли у руках опонентів і сильні партійні структури, і вагомий вплив, і фінансові можливості. І якщо дещо в такому випадку й можливо зрозуміти, то лише одне: президент залишається вірним виключно президентській владі, заради збереження якої в своїх руках, ладен піти на все, лише б не наблизити конкурентів до держаного керма, та ще й через задуху в обіймах спільників. Що стосується «білосиніх», то на цьому етапі співпраці з В. Ющенко у них свій, не менш цинічний розрахунок. Теперішній президент на майбутніх виборах вбачається їм у ролі технічного кандидата, задалегідь непрохідного аутсайдера. Але його практична цінність криється в можливості відібрати значну частку голосів у Ю. Тимошенко, і, тим са-

мим, підвищити шанси В. Януковича в разі проведення другого туру, що об'єктивно вигідно регіоналам.

Зрозуміло, що у президента — месії особиста точка зору, своя гра проти всіх. І він впевнений в своїй перемозі. Проте, таку ж впевненість він вже випромінював одного разу, після зустрічі з Дж. Бушем (молодшим), який без будь-яких зусиль переконав В. Ющенко, що питання вступу України в НАТО на Берлінській зустрічі керівників країн-учасників блоку, вже вирішене. За що пан Буш (мол.) отримав зовсім не маревні, а цілком поважні, в долларовому еквіваленті, преференції деяким американським компаніям, що мали свій стратегічний інтерес в Україні, до того ж, зі шкодою для її економіки. Щасливий віруючий, та щастя В. Ющенко того разу навіть тхнуло корупційною схемою — «я- тобі, ти — мені». Що правда, на вищому рівні і в гіршому союзі з «державних інтересів» та «стратегічного партнерства». Цього разу впевненість В. Ющенко не має сторонніх джерел, а витікає, здається, із міркувань загострених в умовах невідкладних виборів, лідерської самовпевненості, тактичного використання ресурсів і можливостей президентської влади, електронної системи підрахунків голосів ЦВК.

Цікаво: що нового міг би привнести В. Ющенко в свій другий, якщо такий трапиться, президентський термін? Чогось радикального — навряд. Напевне була б збережена, на відміну від людського фактору, «вірність принципам», незламність у відношенні якої польський сатирик Ежи Ленц характеризував як своєрідну форму паралічу.

Вірність яким принципам? В зовнішній політиці — антиросійським, в питаннях історичного спадку (голод) і сучасності (Чорноморський флот), згортання до мінімуму політичної і частково — економічної співпраці з північним сусідом, максимальне виконання умови звуження особистих кордонів російського геополітичного впливу. Та ж кому тільки від цього гірше, переконливо роз'яснює українське прислів'я про бійку панів та холопів, в яких чуби тріщать. Росія — країна багата і самодостатня, нескінченні закиди з боку українського президента їй, звичайно, неприємні, але зовсім не смертельні. А ось Москвою тягкати на слона поряд з будкою, заради схвальних відгуків великих дядечків — нерозумно, недалекоглядно і собі ж дорожче. Втім, зневажати здоровим глуздом в політиці іноді річ прийнятна, особливо коли йдеться про політичну цілісність, але як і в побутовому значенні, позиція ця може привести до небажаних наслідків. Мабуть, в уявленні В. Ющенко нерозсудливий дрейф у бік НАТО і без-

компромисне наслідування в фарватері «давнього товариша» — США, є саме тими обставинами, в ім'я котрих можливо поступитись і здоровим глуздом, і найдорожчим, чим він неустанно клянеться. Державним суверенітетом, наприклад. І це не перебільшення: членство в НАТО передбачає добровільну відмову учасників альянсу від частини суверенітету в ім'я міркувань вищого розряду, джерелом яких виступають, насамперед, інтереси США і тепер ще якоюсь мірою, трійки-другої більш впливових членів блоку — Німеччини, Англії, Франції... Вже скільки ведеться переговорів про необхідність народного референдуму з питання вступу України в НАТО, ну то й що? Народ демократично висловився «за» референдум, президент настільки ж демократично слухає, але тихою сапою продовжує консультації і дає вказівки майже 50 міністерствам і відомствам зайнятись розробкою Національної програми з підготовки до вступу в Альянс на 2010 рік. Чим ті й займались зовсім не у вільний від основної роботи час. Доречно зауважити, документ вже затверджено. Завидна оперативність! Таку б якість на приборкування кризових явищ в українській економіці, може було б все інакше. Нехай би не як у Китаї, де продовжують працювати, незважаючи на кризу, а хоча б як у Європі, де кризу жмуть та давають з усіх державних гілок влади. Та ось біда — нашим гілочкам бракує часу, інші, більш важливі речі не дають їм можливості підійнятися до небес.

У внутрішній політиці також не передбачається докорінних змін — продовжиться лобювання кланових олігархічних інтересів незважаючи на інтереси народу. Як і й надалі будуть приносити в жертву заради абстрактних понять, таких як «прозорість», ринкове ціноутворення, історичну пам'ять та інше. Що воно таке, український народ в повній мірі відчуває на особистій споживчій корзині з 2004 року: спочатку по ній вдарили перманентним зростом цін на газ, потім добила маніпуляціями з курсом долара. Між двома цими знаковими подіями було ще декілька економічних провалів, що сприяли перетворенню українців в найбіднішу, після молдавчан, націю в Європі. Таке не переступиш. Особливо на фоні невинувато високих витрат на реанімацію трипільської культури, батуриного палацу, київського музейного комплексу «Містецький Арсенал», пам'ятника голодомору... Останній, враховуючи зменшення українського населення з 52 млн. чоловік в 1991 році до 45,8 млн. в 2009 р., особливо вражає. Рідкісним, я б сказав, ізуйтського глузду цинізмом.

Без сумнівів, персоналії олігархічних переваг будуть змінені, але основи народного

«добробуту», нажалі, лишаться, більш за все, неефективними і далекими від реального життя, як і ті десять кроків назустріч людям, що обернулись в десять кілометрів, на які влада В. Ющенко віддалилась від тих самих людей.

Ось такі «супові» набори. Як будуть наступними — можна навіть не гадати. Вони на поверхні. В суспільному житті продовжується згортання демократії під приводом демократизації, яка в іншій площині, ніж укріплення президентської вертикалі, не передбачається. Це означає, що продовжиться активне продавлення ідеї прийняття президентського проекту Конституції і формування двопалатного парламенту з довічним сенаторством. А до цього Конституція буде час від часу піддаватись інтерпретаціям основних положень, які неможливо пояснити, в залежності від ситуації, кон'юктур і обставин, вигідних, насамперед, самому «гаранту». Що стосується економічної стратегії, при збереженні старих підхо-

ЕЗ ВИББОРУ

Претенденти стрімглав наступають

дів, навряд чи можна сподіватись на швидке одужання промислового і сільського господарства. «Старих курей, що несуть золоті яйця» продали, нових не зростили, на чому буде бюджет будуватись? На земельному продажі? Здається не вся ще розпродана? Можливо, але чи надовго її вистачить?

Хто проголосує «за» такого президента? Насамперед — «сім'я», потім — збережені спільники і власники структур, інстинктивно відчувачи небезпеку приходу до влади Ю. Тимошенко. Вузьке коло цих демократів, страшенно вузьке, і настільки ж відірване від широкої електоральної бази, що напевне змусить тих же олігархів тричі подумати, перш ніж зважитись вкласти гроші в слизький проект з назвою «В. Ющенко — президент». І хоча в активі у кандидата В. Ющенко зберігається адмінресурс, та й той активно намагається якщо не відібрати, то хоча б нейтралізувати, Ю. Тимошенко.

Яка в «табелі рангів» падіння електоральних симпатій наслі-

дує президента. За свідцтвом Центру політичного аналізу «Пента», «єдиний чоловік української політики» з косою — Ю. Тимошенко — у грудні 2007 року маніпулювала симпатіями 38 відсотків виборців. В червні 2009 року кількість прибічників зменшилась до 25 відсотків. Що, так чи інак, не заважає їй залишатись політиком, небезпечним для ющенківських (і не тільки) напрямків. Тим паче, вийшовши з тіні президента, вона вже не приховує своїх президентських амбіцій. До того ж, стрімко спрямована на досягнення головної мети — крісла президента. Президентство для Ю. Тимошенко взагалі — сенс і сама якість життя. Без яких вона вже не уявляє свого існування. Інше питання — чи бачить виборець її в цьому амплуа? На сьогодні відповіді відрізняються доволі складно. З одного боку, імідж української Жанни д'Арк вагомо зіпсувала світова криза, якої вона обіцяла не впускати на поріг України. А виявилось, що криза найбільш глибоко вразила саме українську економіку. Її наслідки настільки катастрофічні ще й тому, що зайняті розподіленням портфелів, владних повноважень та публічним з'ясуванням стосунків, президент та прем'єр проявили себе зовсім не далекоглядними політичними діячами, а сварливими, дріб'язковими судами по комунальці, що під час пожежі з'ясовують стосунки через розсипану сіль. І посилення тут на демократію навряд чи буде доречним. Народ розуміє і пробачає багато що, проте не зубожіння... Пригадаються прем'єру також непослідовність в питаннях виплат компенсацій, постійні бензинові, цукрові, м'ясні та інші промислово — продуктово-сварки, лобіювання іноземних виробників при відвертому ігноруванні потреб державних, коаліційні перебіжки між НУНСом і ПР, цілеспрямовані вояжі і протилежні за змістом промови у Москві і Брюсселі. Навіть щоденні зміни дорогого вбрання, провокаційні на фоні стабільного зниження життєвого рівня більшості населення, можуть зробити прем'єру недобру послугу...

Причиною тому — рівень суспільних очікувань, пов'язаних з ім'ям Ю. Тимошенко. В минулому — один з найбільших в країні, він може викликати й зворотню, таку ж високу хвилю розчарувань. Її діяльність, особисте життя, публічні та не дуже виступи, дії і бездіяльність — все піддається ретельному аналізу. І чим далі, тим з більш негативним відтінком, тому як безодню що зростає між усними деклараціями та практичними діями Ю. Тимошенко, вже майже нічим заповнити. Окрім заспокійливих заяв, необґрунтованих висновків і прогнозів. Що теж вельми чревато.

Зважаючи на все це, наскільки високі шанси в прем'єра стати президентом? Поки що вони дуже хисткі. Проте Ю. Тимошенко борець неабиякий. Та й енергійності їй не бракує, тим паче, коли на кону — головна ціль всього життя. Так що скоро ми станемо споживачами агресивної, скрізь проникаючої пропаганди, яка вказує на єдиний і правильний вибір. Побачимо і блиск в очах, і чарівливу, і схвильовану, залежно від ситуації, посмішку на вустах. І почуємо проникливі й довірливі нотки в голосі. Артистичність Ю. Тимошенко, як завжди, буде на порядок вище, ніж у інших претендентів. І цей факт, як не прикро, може зіграти значну роль. Допки наш виборець, особливо жіночої статі, більшою мірою голосує як за старих часів — не за справу, а за красу, і звичайно ж за еліт на вустах.

Що принесе країні президентство Ю. Тимошенко?

Якщо коротко, то загострення протистоянь. Хто не знає, у прем'єра промисловий, фінансовий та інформаційний бізнес-апетити значно більші, ніж потенціал що є в Україні. І супротивників за час прем'єрства у Ю. Тимошенко понабиралось чимало. Та й сама вона не та людина, що будучи ображеною, здатна забути образу. При першій же нагоді вимагатиме сатисфакції. Можливо, як президент, вона й спробує спочатку піти шляхом примирення (читай, приручення), перевіреного В. Путіним у відносинах з представниками російського великого капіталу. Але ж можливе і рейдерство, особливо в напрямках власників фінансово — промислових та інформаційних структур, що продовжують вперто з усім не погоджуватись. Відкинувши евфемізми, скажемо прямо — і те й інше означає одне — розподіл ринку власності на користь Ю. Тимошенко. І розподіл цього за характером буде жорсткий, оскільки направлений на встановлення тотального, під егідою самої Ю. Тимошенко, контролю над економікою — фінансовими та інформаційними структурами, безсумнівно призведе до зіткнення з інтересами інших вагомих гравців, що свої позиції задарма здавати не збираються.

Судячи з цього, процес тоталізації впливу і концентрації контролю саме в президентських руках, здається більш ніж природним. І якщо Ю. Тимошенко, підучи далі, ініціює в межах окремо взятої держави України створення деякого, зовсім небаченого в світовій капіталістичній практиці, супермонопольного картелю під безпосереднім керівництвом вищого посадовця, дивного теж нічого не буде. Бо в жодного з українських політиків, що рвуться до президентської влади, не розвинений так комплекс владного абсолютизму, як у Ю. Тимошенко. І в цьому випадку ми

можемо стати свідками формування нового зразка, так званого, еластичного тоталітаризму. Тиньового за визначенням, гнучкого за структурою, але інстинктивно зберігаючого адаптовані атрибуту демократії.

Тому на відміну від В. Ющенко, Ю. Тимошенко соціальній демагогії часу буде приділяти незрівнянно більше. Є вірогідність що з її царюванням на Банковій екрани телевізорів та шпальти газет будуть майорити всілякими закликами і поясненнями, прямими лініями та прес-конференціями. Ось тільки сутність її монополістичного владування від цього народною не стане, й народний інтерес виражати не буде.

Найвпливовіший та найнебезпечніший конкурент Ю. Тимошенко — В. Янукович. Але він теж не оминув зниження довіри. В липні 2007 року його підтримували 41 відсоток, та за два роки В. Янукович втратив довіру 7,8 відсотків і нині за нього ладні проголосувати 33, 2 відсотки виборців. Обіймаючи ще за часів президентства Л. Кучми посаду прем'єра, він зріс в одну з найбільших політичних сил. Наприкінці, тепер вже далекого 2004 року, В. Янукович, за висновками другого туру президентських виборів, був оголошений президентом. Та під тяжінням акцій протесту «помаранчевих», що прийняли масовий характер, змушений був погодитись, на так званий, третій тур, результат якого був спрогнозований в кабінетах, географічно віддалених від круч Дніпра. Президентську посаду тоді обійняв В. Ющенко, прем'єрську — Ю. Тимошенко. З того часу протистояння трьох стало визначним фактором політичного життя країни.

Доволі рішуча людина В. Янукович, як політик, багатьох своїх прибічників здивував і відштовхнув тим, що будучи головою успішних на початковому етапі, акцій протесту, в останній момент почав здавати позиції, і укладав мирну угоду саме в той час, коли до перемоги залишався лише один крок. Про що це може стверджувати? Перш за все, про несамоствійність і залежність. Будучи лідером найбільшої партії і парламентської опозиції, виступаючи від імені «знедоленого «помаранчевою владою» народу» В. Янукович, тим не менш, виражає інтереси, перш за все фінансово-промислових кіл, що мають надію отримати ласий шматок у випадку його проходження. Тож, зовнішні програмні положення В. Януковича, хоча й несуть характерні риси, призначені для звичайних громадян, але в жодному разі не збігаються з таємницею, котра слово в слово співпадає з програмами його опонентів, різниця між якими полягає лише в ім'ях їх справжніх упорядників. Прорідний бал В. Януковича — це здебільшого перемога теж кланових, хоча й інших, олігархічних структур, чий інтереси настільки ж далекі від народних, як і земля від неба.

Звідси висновок: і коректна поведінка В. Януковича, і артистичність Ю. Тимошенко, і месіанські закиди В. Ющенко — лише зовнішні відмінні ознаки трьох людей, що отримали протекцію олігархічного капіталу, та покликани захищати і реалізовувати його інтереси.

Можливо саме тому кожен п'ятий виборець ладен виступити проти всіх. А це в десять разів більше, ніж п'ять років тому.

Тож що відбувається? А нічого екстраординарного. Навпроти, процеси розвиваються в межах порядності. Логічних меж. Насправді «помаранчеві» обіцянки 2004 р. не були виконані, декларації й заяви про розквіт держави так і залишилися лише деклараціями і обіцянками. Більш того, перетворились у повну свою протилежність. Чи варто дивуватись тому, що багато з тих хто повірив в помпезність декларованих ідеалів, зараз говорять про плювок у душу, про несподіване розчарування? Висновок — останньою краплею стала криза єдності — люди у владі втратили моральне право виступати від імені народу, інтереси якого вони зрадили і продовжують зраджувати

ти заради особистих, корисних цілей. Коли інтереси людей при владі і народу протистоять один одному, втрачається головне — основа поступливого розвитку. Коли люди при владі відірвані від народу, але узурпувавши право виступати від його імені, інтереси суспільні, державні замінюють особистими, свідомо ідучи на зраду, що в правових колах розглядається як корупційний злочин. Чи не тут криється корінь наших перманентних невдач, економічних і соціальних, внутрішньо та зовні політичних? Очевидним є інше: деструктивна політична система, сформована на кланових державно-складових основах, має бути радикально перебудована в інтересах народу. Третього шляху немає. Тому люди, ім'я яких тісно пов'язані з сьогоднішнім провальним курсом України, змушені піти. І вони без сумнівів підуть, даючи місце політикам новою хвилі.

Хто вони, політики нової хвилі? А. Яценюк? С. Тигіпко? Чи взагалі інші люди, досі не відомі загальній публіці. Про це — наш матеріал в наступному номері.

Віктор Васильєв

КОМУ ЦЕ ПОТРІБНО

ПРО НОВІ ТАРИФИ ЗАМОВТЕ СЛІВЦЕ

20 травня 2009 року Кабінетом міністрів України була прийнята Постанова № 529 «Про затвердження Порядку формування тарифів на послуги з утримання будинків, споруд і прибудинкових територій»

Цим документом визначається механізм формування тарифів. Тепер ім зобов'язали керуватися не тільки суб'єктів господарювання усіх форм власності, які в документі визначені як виконавці і які надають послуги в повному обсязі або спеціалізуються на виконанні будь-яких окремих, але й органи місцевого самоврядування, власників житлових будинків та гуртожитків, квартир і нежитлових приміщень.

Тарифи розраховуються окремо для кожного будинку. До уваги беруться послуги які фактично надаються, забезпечення санітарно-гігієнічного, протипожежного і технічного стану будинків, споруд та прибудинкових територій.

Виконавець розрахунку за тарифами доводить до відома власників та інших споживачів на громадських слуханнях, що збираються в кожному домі окремо. Учасники слухань розглядають типовий перелік, який мають право зменшити. Якщо протягом 30 днів після проведення громадських слухань виконавець отримує оформлене, згідно з вимогами законодавства, письмове рішення власників, він буде зобов'язаний переглянути і зменшити перелік послуг.

Виконавець також перераховує тарифи і подає нові розрахунки у відповідний орган місцевого самоврядування, який приймає рішення про його затвердження (узгодження).

Далі з власниками укладається угода про надання послуг, перелік яких був узгоджений в процесі громадських слухань. Послуги повинні надаватися згідно з затвердженими рішенням органу місцевого самоврядування тарифами, його структурами, періодичністю і термінами. Копія такого рішення є невід'ємною частиною угоди про надання послуг.

Під час призначення тарифів за послуги, необхідно забезпечити прозорість визначення вартості усіх послуг з розрахунків на 1 кв. метр загальної площі квартири, який є калькуляційною одиницею.

Нормативні витрати за послуги, які надаються гуртожиткам, що призначені для проживання одиноких громадян, розраховуються згідно з цим порядком. Вартість послуг в розрахунках на ліжко-місце визначається як добуток тарифу на норму жилої площі для однієї особи в гуртожитку.

Під час розрахунків нормативних витрат враховуються середньомісячні витрати на оплату праці і середньомісячні матеріальні витрати на рік, окрім статей експлуатаційних витрат. А також заплановані витрати на працю, що не можуть перевищувати розмір, передбачений нормативами обслуговування для робітників і промислового персоналу, які встановлюються центральним органом виконавчої влади з питань житлово-комунального господарства.

Нижче надаються формули розрахунків тарифів.

1. Витрати на прибирання прибудинкових територій.

$V_{пт} = (Oz + Vф + H + M + I) : Пз$,

Де: Oz — заробітна плата; Vф — відрахування із заробітної плати внесків до Пенсійного фонду та інших фондів соціального страхування; H — накладні витрати; M — матеріальні витрати; I — обов'язкові платежі до бюджету; Пз — сумарна загальна площа квартир (житлових приміщень у гуртожитку) та нежитлових приміщень у житловому будинку (гуртожитку).

2. Витрати на прибирання сходових кліток (Vс) визначаються за формулою.

$Vс = (Oz + Vф + H + M + I) : Пзжн$

Де: Пзжн — сумарна загальна площа квартир (житлових приміщень у гуртожитку) та нежитлових приміщень у житловому будинку (гуртожитку), які мають окремі виходи безпосередньо на сходові клітки, що влаштовані з урахуванням вимог державних будівельних норм та зазначені у технічних паспортах на нежитлові приміщення.

3. Витрати з вивезення побутових відходів (збирання, зберігання, перевезення, перероблення, утилізація, знешкодження та захоронення), нараховані для фізичних осіб, реєстрація місця проживання яких здійснена за адресою житлового будинку (гуртожитку), (Vфо) визначаються за формулою

$Vфо = (Vтв + Vвв + Vрв + Vр) : Пзж$

Де: Пзж — сумарна загальна площа квартир (житлових приміщень у гуртожитку); Vтв — вартість вивезення твердих відходів (збирання, зберігання, перевезення, перероблення, утилізація, знешкодження та захоронення), що визначається за формулою

$Vтв = Kфo \times Hтв \times Tтв$,

Де: Kфo — кількість фізичних осіб, реєстрація місця проживання яких здійснена за адресою житлового будинку (гуртожитку); Hтв — норма вивезення твердих відходів у куб. метрах на одну фізичну особу в розрахунку на місяць, що затверджується органом місцевого самоврядування в установленому порядку; Tтв — тариф на вивезення 1 куб. метра твердих відходів (без урахування податку на додану вартість), затверджений (погоджений) органом місцевого самоврядування в установленому порядку; Vвв — вартість вивезення великогабаритних відходів (збирання, зберігання, перевезення, перероблення, утилізація, знешкодження та захоронення), що визначається за формулою

$Vвв = Kфo \times Hвв \times Tвв$,

Де: Hвв — норма вивезення великогабаритних відходів у куб. метрах на одну фізичну особу в розрахунку на місяць, що затверджується органом місцевого самоврядування в установленому порядку; Tвв — тариф на вивезення 1 куб. метра великогабаритних відходів (без урахування податку на додану вартість), затвердже-

ний (погоджений) органом місцевого самоврядування; Vрв — вартість вивезення ремонтних відходів (збирання, зберігання, перевезення, перероблення, утилізація, знешкодження та захоронення), що визначається за формулою

$Vрв = Kфo \times Hрв \times Tрв$,

Де: Hрв — норма вивезення ремонтних відходів у куб. метрах на одну фізичну особу в розрахунку на місяць, що затверджується органом місцевого самоврядування в установленому порядку; Tрв — тариф на вивезення 1 куб. метра ремонтних відходів (без урахування податку на додану вартість), затверджений (погоджений) органом місцевого самоврядування; Vр — вартість вивезення рідких відходів (збирання, зберігання, перевезення, перероблення, утилізація, знешкодження та захоронення), що утворюються в будинку за відсутності централізованого водопостачання та каналізації і зберігаються у витрібних ямах, визначається за формулою

$Vр = Kфo \times Hрр \times Tрр$

Де: Hрр — норма вивезення рідких відходів у куб. метрах на одну фізичну особу в розрахунку на місяць, що затверджується органом місцевого самоврядування в установленому порядку; Tрр — тариф на вивезення 1 куб. метра рідких відходів (без урахування податку на додану вартість), затверджений (погоджений) органом місцевого самоврядування.

Витрати з вивезення побутових відходів, що утворилися в результаті діяльності підприємств, установ та організацій, які розташовані у нежитлових приміщеннях житлового будинку (гуртожитку), (Vпо) не включаються у розрахунок нормативних витрат, пов'язаних з утриманням будинків і споруд та прибудинкових територій для власників квартир (житлових приміщень у гуртожитку), і визначаються окремо для кожного підприємства, установи та організації залежно від виду діяльності за формулою

$Vпо = Hпо \times Kор \times Tпо : Пзн$

Де: Hпо — норма вивезення побутових відходів у куб. метрах на місяць, що затверджується органом місцевого самоврядування, для підприємств, установ та організацій, які розташовані у нежитлових приміщеннях житлового будинку (гуртожитку) на одиницю розрахунку (місце в готелі, робоче або учнівське місце, кв. метр площі тощо); Кор — кількість таких одиниць розрахунку; Tпо — тариф на вивезення 1 куб. метра побутових відходів (без урахування податку на додану вартість), затверджений (погоджений) органом місцевого самоврядування; Пзн — загальна площа нежитлових приміщень, в яких розташоване підприємство, установа та організація.

У разі коли виконавець власними силами проводить деякі операції поводження з побутовими відходами (збирання, зберігання, перевезення, перероблення, утилізація, знешкодження та захоронення), їх вартість розраховується виходячи з планованої собівартості відповідно до

Порядку формування тарифів на послуги з вивезення побутових відходів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 26 липня 2006 р. N 1010.

Послуга з вивезення побутових відходів може бути визначена згідно з рішенням органу місцевого самоврядування як окрема комунальна послуга. У такому разі тариф на послуги з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій визначається без урахування витрат з вивезення побутових відходів.

4. Витрати на прибирання підвалу, технічних поверхів та покрівлі (Vт) визначаються за формулою витрат на прибирання прибудинкових територій.

5. Витрати на технічне обслуговування ліфтів (Vлз) визначаються формулою

$Vлз = Vл \times Kл \times Пзл$

Де: Vл — вартість обслуговування (без електроенергії) одного ліфта у розрахунку на місяць (обчислюється відповідно до Порядку встановлення вартості технічного обслуговування ліфтів та систем диспетчеризації, затвердженого центральним органом виконавчої влади з питань житлово-комунального господарства); Kл — кількість ліфтів у житловому будинку (гуртожитку); Пзл — сумарна загальна площа квартир (житлових приміщень у гуртожитку), нежитлових приміщень у житловому будинку (гуртожитку) (крім квартир першого поверху та нежитлових приміщень у житловому будинку (гуртожитку), що не мають окремих виходів безпосередньо на сходові клітки).

6. Витрати з обслуговування систем диспетчеризації (підтримки в робочому стані систем ліфтів, на виходи до ліфтів та на робоче місце диспетчера) (Vсд) визначається формулою

$Vсд = (Oz + Vф + H + M + I) : Пзл$.

Загальновідомий факт, що цінність інформації полягає в її вагомості і практичності, тобто можливості застосовувати її тут і зараз. Пропонуя вашій увазі даний матеріал ми виходили з необхідності гармонійного співпадання теоретичних розробок Кабміну з практичними розрахунками по кожному будинку й двору, про які, наприклад, на сайті Київської міської державної адміністрації було заявлено нібито такі вже існують.

«... кияни можуть ознайомитися з новими тарифами по квартплаті і утриманні прибудинкової території, розробленими Київською держадміністрацією...»

Насамперед, інформація про тарифи на послуги по утриманню столичних будинків розташована на порталі www.municipal.kiev.ua. Через «вхід для гостей» на порталі відкривається пошукова система, де киянин може ввести номер будинку і назву вулиці, що його цікавлять. Таким чином відвідувач сайту отримує вичерпну інформацію про будинок: оцінку його технічного стану, заплановані ремонтні роботи і розмір тарифу.

Кияни, які не мають доступу до Інтернету, зможуть дізнатися про нові тарифи в своїх ЖЕКах.

Ми заходили на вказаний сайт, набирали назву вулиці і один раз, і двічі і навіть десять разів — але на кожен наш запит з'являлось віконце, в якому наголошувалось, що такої вулиці «не існує». Виявляється в Києві нема вулиці Хрещатик, нема вулиці Гетьмана і навіть вулиці ім. І. Мазепи. Інших теж немає, уявляєте?! Було б за сумніватись взагалі в існуванні міста Києва, але, дякувати Богу, до цього не дійшло. Тому що вчасно зупинились на розумінні очевидного факту: влада Києва є дзеркальним відображенням влади країни. Той самий популізм, таж сама принизлива зневага, таж сама брехня. Особливо там, де чиновники полюбляють насуплюють брови, торкаючись «прозорості» і «стурбованості»..

Цікаво, а як в інших містах країни? «Виконавчий комітет Одеської міської ради рішенням №882 от 28.07.2009 затвердив тарифи на послуги по утриманню будинку і прибудинкової території двом ЖБК, одному ОСББ в таких розмірах:

— ЖБК «Приморський-12» (просп. Маршала Жукова, 33) — 1,561 грн./кв.м.

— ЖБК «Приморський-26» (просп. Добровольського, 96) — 1,843 (1-ий поверх) і 2,150 (2-16 поверхи) грн./кв.м.

— ОСББ «Суворовський-234» (вул. Ак. Сахарова, 38) — 1,119 (1-ий поверх) і 1,450 (2-10 поверхи) грн./кв.м.

— ОСББ «Суворовський-234» (вул. Жололо Кюрі, 22 а) — 1,392 грн./кв.м.

У майбутньому, ми сподіваємось все ж таки дістати «механіку» розрахунків і з'єднати їх, нарешті, з теорією.

Залишайтеся з нами.
(далі буде)

ОСОБИСТО ПРО ЗАГАЛЬНЕ

ПЕТРО СЕВЕРЕНЧУК

ПОТРІБНІ НОВІ ЛЮДИ

Ми — звичайна сім'я. Дружина — будівельник, я — медичний працівник, двоє дітей, тепер вже дорослих. Живи — радий! Саме так спочатку і було. Замкнулись самі в собі, в обмеженому просторі, майже не спілкувались з сусідами, намагаючись сімейно вирішити більшість проблем — без зайвої уваги, не заморочуючись і нічого не затіваючи.

Три роки тому обрали мене головою житлового кооперативу. Як кажуть — не мала баба клопоту — купила поросля. Тобто, кажучи більш зрозуміло, звалились проблеми, за вирішення яких значно зросла відповідальність, а відношення рідних та близьких раптом проявилось в іншому світлі. В тому числі — й людей зі сторони.

Наш будинок невеликий, 227 квартир, в яких мешкає близько 800 чоловік. В старі, добрі часи, коли "если радість на всех одна, то и беда одна", проблемні питання обговорювались і вирішувались гуртом, всім будинком або під'їздом. Бувало, що рішення знаходили не завжди, але почуття співпраці зближувало людей, робило спілкування більш тісним, відвертим, навіть дружнім. Тоді і на душі була легкість, і питання не здавались невіршувальними, та й шанси знайти потрібне рішення не здавались такими безперспективними. Ніби то дух надії кружляв над нами.

Зараз настали нові часи. В центрі «іконостаса» суспільного інтересу затвердився містер долар. Разом з ним — гіпертрофований індивідуалізм. І розуміння — буде багато грошей, буде вирішення проблеми. Все інше перед їх владою відійшло назад. Солідарність, причетність, співчуття, моральна підтримка втратили свою актуальність, стали несучасними, принизливими, мало не лайливими словами. Що правда, проблем від цього не поменшало, а навпаки... І коли справа доходить до практичного вирішення, частіше трапляється як в байці дідуса Крилова — «Лебідь, рак та щука». Пригадуєте таку?

Колектив? Колективи є, колективізму нема. Страшно від того, що ми втрачаємо головне — дух, душу.

Держава складається з сімейних осередків, і якщо в них все гаразд, то і в державі добробут. Але нашим державним діячам не до осередків — інших проблем вистачає. Основні — де більше взяти і куди глибше сховати. І звичайно беруть. І чим довше при владі, тим більше. А держава занепадає. На черзі знову вибори, тепер вже президентські. І знову ті ж самі обличчя, що довели країну, як кажуть до ручки, клянуться, повернути їй міць і процвітання. Так і хочеться запитати: за рахунок чого чи кого? Хто винний в тому, що Україна стала найбільш бідною державою в Європі? Часом не ви, шановне панство? І чи будете ви дійсно будувати те, що не доруйнували? Як поставити питання, так і відповіді на них також хочеться самому: наше панство звикло вирішувати проблеми коштом звичайного люду, методом постійного затягування поясів. У занедбаному становищі країни в цілому, і більшості сімей загалом, винна верхівка державного керівництва. Бо саме вона несе відповідальність за убогість держави. І якщо ці люди знову захочуть прийти до влади, то зовсім не заради нашого добробуту, про що вони заявляють зараз, аби запевнитись в нашій підтримці, а для того, щоб дократи те, що ще не встигли. Або не змогли.

Мій висновок простий: щоб справу зрушити з мертвого місця, щоб держава насправді почала підійматися з колін, необхідні нові люди. Пам'ятаєте, як в Біблії говорилось про старе хутро та нове вино?

Якось само собою вийшло, що голови будинків міста Києва вирішили організувати свою партію. І знаєте, справдилось. Звичайно ж не без труднощів, але без хабарів. За допомогою суду, і не одного. Справа в тому, що партія організувалась на принциповій позиції — відмови від участі в ній грошових магнатів, тому її і реєструвати ніхто не хотів.

Багато хто, дізнавшись про існування партії «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА» іронічно посміхався, що ж, ще одна... З цим я згоден. Знаючи, що в нашій країні тільки зареєстрованих партій нараховується 160, вже нікому вірити не хочеться — їсти всі однаково хочуть. Але...

Петро Северенчук,
голова ЖБК «Автотранспортник»,
голова Дарницької районної партійної організації в м. Києві

Але скажу чесно, хочеться, щоб нам повірили, підтримали нас. Подивіться нашу програму: вона звичайна і запитання, що в ній декларуються, звичайні, повсякденні, взяті з наших реалій. Візьмемо, наприклад, звичайну ситуацію: вивіз сміття. Щоб його вивезти (офіційно), повинна бути скликана комісія, підтверджений текст документів, переписана кіпа паперу і т. і. Чи не смішно? Звичайно ж, смішно, аби не було так сумно. Так от, в нашій програмі відображене бажання багато що полегшити, багато що взагалі прибрати — складності і протиріччя, що завдають перешкоди для нормального функціонування. І зробити це з вашою допомогою, з вашою підтримкою і з вашою безпосередньою участю. За допомогою колективу і відродженого колективізму.

Ось ще один приклад. В кожному будинку є люди «дармоїди», кажучи іншими словами, боржники. Їх ще називають «трутні». Є такі бджоли у вулику, які мед не носять, а живуть за рахунок інших. За радянських часів питання вирішувалось просто: на дошку «пошани» вивішувались відповідні об'яви або портрети, і дуже скоро борг сплачувався, тому що вага суспільної думки в той час відігравала неабияку роль. А зараз що? Платять мовчки, не платять — теж мовчки, і коли виникає заборгованість, то претензії пред'являють керуючому будинком або правлінню. Зрозуміло, боржникам таке й треба. Ось так ми звикли і на державному рівні питання «вирішувати». Між собою обговорили, посварились. Подряпали обличчя — і на цьому все. Ніхто далі не йде, ні з виступами, ні з пропозиціями, мовляв, що ж я можу?..

Неправда! Можемо! І навіть дуже багато чого можемо! Народ у нас розумний, талановитий, працьовитий, але... Не знаю як навіть сказати далі — мабуть, дуже «хитрий» для себе. Ну так ось, ми пропонуємо почати з малого. По-перше, об'єднатись в колективи і вирішувати проблеми гуртом, спочатку близькі, наші «кровні», а потім нам, впевнених у своїй силі і можливостях, стануть ні по чому будь які питання.

Гострі кути круглого столу

Шановні читачі!

Наша газета робить тільки перші кроки, намагається знайти стиль і спрямованість інформаційної політики, бути не лише цікавою, але й корисною для Вас в практичному розумінні цього слова. Зробити це без Вашої допомоги неможливо. Ми звертаємось до Вас з проханням підказувати нам тематику майбутніх випусків, надсилати свої пропозиції і

матеріали, брати участь в обговоренні актуальних питань. Серед нас багато цікавих людей, новаторів і раціоналізаторів, талановитих і небайдужих, що мають неабиякий життєвий досвід. Допоможіть їм висловити свою точку зору, внести пропозиції у вирішення тих чи інших проблем, розглянути запропоновані варіанти виходу з тих чи інших суперечливих ситуацій.

Одною із таких є юридичний (точніше сказати, не визнаний) статус як самоврядних одиниць ОСББ і ЖБК, так, відповідно, і штучне їх обмеження в можливостях практичної участі в якісному утриманні будинків і прибудинкових територій. Газета хотіла б заголосити увагу саме на цьому і пропонує круглий стіл за участю зацікавлених сторін: головуючих ОСББ і ЖБК, представників законодавчої та виконавчої гілок державної влади, органів самоврядування на місцях. Запрошуємо Вас взяти участь в формуванні переліку запитань для круглого столу.

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

КОЛІЗІЯ – СПРАВА НЕБЕЗПЕЧНА

В політичну партію «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА» звернулася мешканка м. Суми, голова ОСББ «Будинок на Набережній» Кознієнко Ніна Іванівна з проханням надати юридичну консультацію з питання про не включення ОСББ «Будинок на Набережній» до Реєстру неприбуткових організацій.

«Свого часу ОСББ «Будинок на Набережній» був зареєстрований за типовим статутом. Від Державної податкової інспекції м. Суми Ніна Іванівна отримала рішення про відмову запиту щодо внесення організації у Реєстр неприбуткових організацій.

У даному випадку має місце колізія права, коли Закон України «Про об'єднання співвласників багатоквартирних будинків» суперечить частині, де зазначаються вимоги до неприбутковості ОСББ і ЖБК. На ці розбіжності і посилається у своєму листі-відмові ДПІ м. Суми зареєструвати ОСББ «Будинок на Набережній» як неприбуткову організацію. ДПІ м. Сум, обґрунтовуючи відмову зареєструвати ОСББ як неприбуткову організацію, посилається на те, що статут ОСББ має положення яке надає право ОСББ здавати в оренду майно, що їй належить.

Вимоги ДПІ щодо виключення зі статуту ОСББ положення, де зазначається право ОСББ здавати в оренду власне майно, є незаконним, тому що норми Закону «Про об'єднання співвласників...» і положення типового статуту дають ОСББ таке право. До того ж, вказана діяльність ОСББ не є основною, і тому не суперечить пункту 16.10 Закону «Про податок на прибуток...». «Неприбуткові організації, що визначені пунктом 7.11 цього Закону, платять податок на прибуток від неосновної діяльності в загальному порядку».

Голові ОСББ «Будинок на набережній» було рекомендовано узгодити статут, після чого ОСББ «Будинок на Набережній» був внесений в Реєстр неприбуткових організацій.

МОВОЮ ДОКУМЕНТА

ПОЛОЖЕННЯ
про партійну дисципліну
Політичної партії
САМОВРЯДНА
УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА

24 липня 2009 р. Президією Політичної партії «САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА» було затверджено Положення про партійну дисципліну. Подія протокольна, але, тим паче, вона є свідомим продовження процесів організаційного будівництва у руслі демократичних традицій, що саме по собі є значимим. Партія не тільки декларує, але й документально скріплює верховенство права у своїй повсякденній діяльності.

У першому розділі Положення говориться, що основою діяльності партії є законодавство України та партійний Статут.

Розділ другий Положення, присвячений партійній дисципліні, розкриває обов'язки членів партії. Згідно Положення, член партії у своїй діяльності зобов'язаний:

- 1) дотримуватися вимог Статуту, практично сприяти досягненню мети партії, реалізації її Програми; Член партії також зобов'язаний:
- 2) брати активну участь у роботі однієї з організаційних структур партії та допомагати іншим;
- 3) перебувати на обліку в керівному органі однієї з партійних організацій;
- 4) вчасно сплачувати членські внески до партійної каси, матеріально підтримувати партію;
- 5) виконувати рішення та дору-

чення керівних органів партії і партійних організацій;

6) пропагувати ідеї та завдання партії;

7) надавати всебічну допомогу на виборах в органи державної влади кандидатам, які висунуті або підтримуються партією, сприяти їх перемозі;

8) піклуватися про зміцнення авторитету партії, поповнення її лав новими членами;

В Положенні наголошується, що член партії зобов'язаний утримуватися від дій чи бездіяльності, які можуть завдати шкоди діяльності або репутації партії.

Метою діяльності усіх членів партії є суспільний розвиток на користь свого регіону та України в цілому. Окремим пунктом зазначається про відношення членів партії до корупційної діяльності.

13) при підозрі на ознаки корупційних дій в партійних рядах первинної, місцевої чи територіальної організації член партії зобов'язаний терміново повідомити про такі дії до Центрального Секретаріату Партії;

В обов'язки членів партії включаться:

15) бути чесним, порядним та законслухняним громадянином України, тобто суворо дотримуватися загальнонародських правил поведінки та діючого законодавства України;

16) під час проведення будь-яких виборів застосовувати максимум зусиль для того, щоб партія не тільки прийняла в них участь, але й набрала максимальний відсоток голосів.

У третьому розділі Положення зазначається про партійні заохочення.

Стаття 4.

За сумлінно партійну діяльність, зразкове виконання партійних обов'язків та інші досягнення в роботі до членів партії застосовуються такі форми морального і матеріального заохочення:

- 1) оголошення Подяки
- 2) нагородження Грамотою;
- 3) нагородження Почесною Грамотою Центрального органу партії;
- 4) нагородження цінним подарунком.

Стаття 5.

Членам партії, які успішно й сумлінно виконують свої партійні обов'язки, надаються (при наявності такої можливості у Партії) переваги та пільги в галузі соціально-культурного і житлово-побутового обслуговування (путівки до санаторіїв та будинків відпочинку, поліпшення житлових умов і т. ін.).

Також зазначається, хто має право оголошувати подяку.

Стаття 6.

1. Партійні заохочення до члена партії застосовуються Головою партійної організації, в якій він знаходиться на обліку.

2. Партійні заохочення до голів партійних організацій застосовуються виключно головами вищестоящих партійних організацій.

3. Голова партії має право застосовувати партійні заохочення на всіх структурних рівнях без винятку.

У четвертому розділі про партійні стягнення надається пояснення, що саме розуміється під партійним по-

рушенням і які міри дисциплінарного впливу за це повинно застосовуватись.

Стаття 8.

За порушення партійної дисципліни, тобто:

- за невиконання чи неналежне виконання без поважних причин партійних обов'язків;
- перевищення повноважень;
- скоєння злочину або вчинку, який порочить його як особу, чи дискредитує партію.

До цього члена партії може бути застосовано один із таких заходів дисциплінарного стягнення:

- 1) зауваження з занесенням в особову картку;
- 2) Догана з занесенням в особову картку;
- 3) сувора Догана з занесенням в особову картку;
- 4) виключення із лав партії.

Виключення із лав партії, як крайній і найбільш суворий захід партійного стягнення, приймається у тому випадку, якщо член партії, маючи дисциплінарне стягнення — сувора Догана, продовжує порушувати партійну дисципліну, або вчинив дію, несумісну зі Статутом або Програмою партії, в результаті якої партії було заподіяно політичної, моральної або матеріальної шкоди. Розгляд питання про виключення з лав партії здійснюється згідно Статуту (пунктів 4.8, 4.9).

У Положенні також зазначається, які структурні підрозділи мають право застосовувати партійні стягнення, визначається термін та порядок накладення стягнень, умови, за яких стягнення мають бути скасовані.

Стаття 10.

Дисциплінарне стягнення застосовується безпосередньо за виявленням проступку, але не пізніше трьох місяців з дня його виявлення, не рахуючи часу знаходження члена партії на лікарняному чи за межами України.

Дисциплінарне стягнення не може бути накладене пізніше шести місяців з дня вчинення проступку.

Стаття 11.

Порядок застосування дисциплінарних стягнень.

До застосування дисциплінарного стягнення від порушника партійної дисципліни в обов'язковому порядку вимагається письмове пояснення. У разі відмови члена партії дати письмові пояснення складається відповідний акт. Відмова члена партії дати пояснення не може бути перешкодою для застосування стягнення.

За кожне порушення трудової дисципліни може бути застосовано лише одне дисциплінарне стягнення. При обранні виду стягнення враховується ступінь тяжкості вчиненого проступку і заподіяну ним шкоду, обставини, за яких вчинено проступок, і попередню партійну діяльність члена партії.

Головою відповідної партійної організації видається наказ про накладення партійного стягнення з занесенням в особову картку члена партії. В наказі коротко зазначається проступок, його наслідки і мотиви застосування стягнення.

Наказ про накладення партійного стягнення повідомляється члену партії, на якого воно накладене, під розписку, а в необхідних випадках доводиться до відома всіх інших членів партії.

НАРОДИЛИСЯ У СЕРПНІ

08.08.1975

Штанько Олена Іванівна

голова Запорізької обласної партійної організації

11.08.1978

Литвинчук Владислав Вікторович

голова Львівської обласної партійної організації

15.08.1946

Щуцький Володимир Стефанович

голова Білоцерківської міської партійної організації

16.08.196

Конева Альона Миколаївна

голова Хмельницької обласної партійної організації

24.08.1957

Галущенко Віктор Володимирович

голова Черкаської обласної партійної організації

З днем народження, шановні соратники та однодумці!

Бажаємо Вам міцного здоров'я, успіхів та благополуччя!

Коса на камінь — влада на народ

В Святошинському районі м. Києва НП: відчуваючи адміністративний свербіж, районна влада вирішила зробити реорганізацію ЖЕКів. Що фактично означало — створення нових. Несподівано для жителів району ігри з ЖЕКами набули неприємного осадку у вигляді районного підвищення цін на комунальні послуги. І це при тому, що мешканці мають при собі копії типових угод з обслуговування, з затвердженими розцінками на 2009 рік, укладений згідно з правилами, затвердженими КМУ, у 2008 році. Термін дії угоди ще не збіг, а реорганізовані ЖЕКи вже почали вимагати укласти нову.

Взявши до уваги останню постанову КМУ №529 від 24 травня 2009 р., ЖЕКи в окремих випадках список послуг, що надаються, скоротили з 23 до 4 пунктів, при цьому ще й підвищили ціни на послуги майже вдвічі! Зіткнувшись з таким неприємним фактом, мешканці району сказали

тверде «ні». Там на горі, як завжди, зробили вигляд, ніби то нічого не чули й продовжили тактику вилучення рук, погрожуючи відключенням всього й вся, не помічаючи, що коса вже найшла на камінь. Як попереджувальний сигнал, влада дає вказівки перестати вивозити сміття. Його нагородження у дворах свідчить: конфлікт перешов між двостороннього принципу й застиг в площині «хто кого»? Народ влади чи влада народу? Схоже, поступитись не збираються ані ті, ані інші. Більш того, ситуація загострюється. Очікується акція: накопичене сміття на приватних сміттевозах вирішено підвезти й звалити навпроти будинку райдержадміністрації. Таке радикальне рішення проблеми було прийнято через безвихідь, але воно логічно виправдане. Навряд чи «слугам народу» буде комфортно працювати в будинку, заваленому сміттям. З іншого боку — символічне й показове діюче відношення народу до влади,

яка існує за рахунок народу і за його ж рахунок нехтує ним.

Очевидно й інше: влада, яка заради забезпечення життєдіяльності громадян, спочатку заганає людей у глухий кут, а потім починає вирішувати питання за рахунок їх гаманця, незважаючи на закони та інші постанови. Одночасно влада дискредитує свої можливості знаходити компромісні варіанти, котрі влаштовують всіх. Така влада втрачає довіру. Більш того, примушує людей підійматись на захист своїх інтересів. І добре, якщо радикальні настрої громадян набувають форми остракізму, що несе в собі протест. Ми не беремося прогнозувати як будуть далі розвиватися події. Але владу повинно насторожити те, що вони дійсно поки носять попереджувальний характер. Більш того — примусити наступити на горлянку пісні особистих інтересів, якщо вона не хоче з'явитися на узбіччі інтересу суспільного. В кращому випадку.

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 14839 — 3810Р от 26 01 2009 г.
Засновник: Політична Партія
«САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА»
e-mail: pp_sud@ukr.net
site: www.partya-sud.org.ua
Відповідальний за випуск: Віктор Гамолін
Літературний редактор: Олена Данильченко
Дизайн, верстка: В'ячеслав Фесенко

ПІШТЬ, ЗАХОДЬТЕ. Адреса редакції:
01004, г. Київ, бульвар Т. Шевченка, 46, оф. 5
ТЕЛЕФОНУЙТЕ:
8 044 360 11 27, 8 044 360 11 37
газета віддрукована ТОВ «Мега Поліграф»
м. Київ, вул. Алма-Атинська, 2/1 тел. 451 86 70
тираж 10 000 екз.

Листи читачів не повертаються, в листування з читачами редакція вступає на сторінках газети. Редакція залишає за собою право стилістичної правки листів, звернень, інших друкарських та письмених авторських матеріалів без виправлень значення змісту. Думка редакції може не співпадати з думкою авторів публікацій. Відповідальність за зміст, топографічних назв, хронологічної дати, вірогідність фактів і т.д. несуть автори статей.

Ви можете оформити передплату на газету на 2010 рік.
Передплатний індекс:

49022 — укр. мова
49023 — рос. мова